

Arrest

nr. 339 620 van 16 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZLATEVA
Loystraat 133/A
9220 HAMME

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 28 augustus 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZLATEVA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. AMEELE, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 februari 2025 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar echtgenote P.A.-C., van Roemeense nationaliteit.

1.2. Op 28 augustus 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.02.2025 werd ingediend door:

Naam: R. (...) Voorna(a)m(en): B. (...) Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: (...)1986 Geboorteplaats: Tunis RR: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) MERKSPLAS

Aliassen: K.A. (...)(((...)1987); A.K. (...) (°(...)1986); A.K. (...) (°(...)1987)

om de volgende reden geweigerd:

[ ] De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn echtgenote, P.A.-C. (...) ((...)) van Roemeense nationaliteit in toepassing van art. 40bis van de wet van 15.12.1980.

Overwegende dat betrokkene schuldig werd bevonden door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 17.01.2024 voor poging doodslag. Betrokkene ging in beroep tegen dit vonnis, het Hof van Beroep echter volgde de beoordeling van de eerste rechter over de ganse lijn. Hij kreeg een gevangenisstraf van 5 jaar opgelegd, alsook een geldboete. De feiten vonden plaats op 29.05.2023 te Antwerpen. Betrokkene werd diezelfde dag nog gearresteerd en overgebracht naar de gevangenis.

Op 30.05.2023 werd hij onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten. Op 17.01.2024 werd hij vervolgens veroordeeld door de Correctionele Rechtbank;

Overwegende dat betrokkene op 29.03.2024 werd veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs;

dient het verblijf van betrokkene opnieuw geweigerd te worden, ditmaal overeenkomstig artikel 43 van de vreemdelingenwet.

In het vonnis dd. 17.01.2024 staat volgende relaas te lezen: betrokkene maakte 's nachts, om 2u32, ruzie met het slachtoffer op de openbare weg. Ze stonden met hun aangezichten slechts centimeters van elkaar af, waarna betrokkene het slachtoffer heeft vastgenomen. Om 2u33 staan het slachtoffer en betrokkene enkele meters uit elkaar en wandelt betrokkene weg van het slachtoffer. Hij heeft hierbij duidelijk een mes in zijn handen. Het slachtoffer heeft op dat moment een almaar groter wordende bloedvlek ter hoogte van zijn linkerzijde, en ook op de openbare weg zijn bloedvlekken zichtbaar. Aanleiding voor de steekpartij bleek een caféruzie te zijn met de baas van het café, dewelke hem nadien heeft neergestoken.

Een ooggetuige verklaarde over de feiten dat hij twee mannen zag, waarvan één – het slachtoffer, dronken was. De dronken man duwde de andere man die een pet droeg, betrokkene. Betrokkene haalde daarop een mes van meer dan 40cm lang uit zijn achterzak. De ooggetuige zag hoe de eerste slag van betrokkene naar de linkerschouder gericht was maar dat het slachtoffer achteruit stapte. Toen stak betrokkene een tweede maal en raakte hij het slachtoffer in het linker bovenbeen. Het bloed spoot uit het bovenbeen, en onmiddellijk kleurde het slachtoffer zijn broek rood. Betrokkene draaide het mes naar de binnenzijde van zijn voorarm en wandelde weg alsof er niets was gebeurd. Betrokkene bleek heel rustig te zijn op dat moment.

Het element wettige verdediging werd niet weerhouden door de rechtbank en er werd daaromtrent ook rond gemotiveerd. Het slachtoffer duwde begklaagde herhaaldelijk en betrokkene heeft hier uitermate agressief en totaal disproportioneel op gereageerd door een mes uit zijn achterzak te halen en dit tegen het slachtoffer te gebruiken. Uit de verklaringen in van een ooggetuige blijkt dat de beklaagde een eerste steekbeweging met het mes maakte richting de schouder van het slachtoffer, en toen dat niet lukte, het slachtoffer in het been stak. Dergelijke verregaande agressie kan onmogelijk gezien worden als het louter "van zich afhouden" van het slachtoffer.

Het oogmerk om te doden was aanwezig, oordeelde de rechtbank. Betrokkene hanteerde immers een groot mes tegen een ongewapend slachtoffer. Bovendien blijkt uit de verklaring van een ooggetuige dat betrokkene een eerste steekbeweging richtte naar de schouder van het slachtoffer, waarna hij in het been stak. Ook de aard van de verwondingen wijst op de intentie van betrokkene. Het slachtoffer had immers een grote, gapende en erg diepe snijwonde waarbij meerdere spieren en aders gelacereerd werden, de messteek doorboorde de jeansbroek van het slachtoffer en ging tot op het bot. Na het slachtoffer op dergelijke agressieve wijze te hebben neergestoken, wandelde betrokkene koelbloedig weg en liet hij zijn slachtoffer bij wie er bloed uit het been spoot "zoals een schaap dat wordt geslacht", voor dood achter.

De feiten zijn zeer ernstig, betrokkene gebruikte totaal buitensporig geweld. Hij gedroeg zich uitermate agressief en bracht met een mes ernstige verwondingen toe. Hij bood bovendien geen hulp, dat het slachtoffer overleefde is te danken aan omstanders en aan de zorgen van de hulpdiensten. De houding van beklaagde getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. Betrokkene moet beseffen dat dergelijke feiten niet getolereerd worden in onze samenleving.

Ook het Hof van Beroep te Antwerpen stelt in arrest dd. 19.06.2024 vast dat er met de nodige kracht moet zijn gestoken om dergelijke verwonding aan te brengen. Na de steekpartij blijf betrokkene koelbloedig en ontdeed hij zich van het mes [...]. Ook heeft zijn partner thuis zijn schoenengewassen om bloedsporen te verwijderen. [...] Dat het slachtoffer het mes in kwestie aanvankelijk zou hebben bijgehouden kon niet blijken, noch dat hij betrokkene zou hebben staan opwachten het mes trachtte af te nemen.

Wel blijkt dat eens op de openbare weg het slachtoffer betrokkene duwde en betrokkene wenste dat dit stopte. Het hanteren van een groot mes, hetwelke een verwonding van 10 cm heeft veroorzaakt en waarbij tot op het bot gestoken werd staat geenszins in verhouding met het geven duwen door een dronken man, en waarbij betrokkene zich vooraf ervan vergewist had dat er geen vrienden van het slachtoffer meer aanwezig waren om hem ter hulp te schieten. De ernst van de feiten wordt weerspiegeld in de strafmaat. Betrokkene kreeg een gevangenisstraf van 5 jaar opgelegd en een geldboete. Het Hof hield daarbij onder meer rekening met de omstandigheden, de aard, en de bijzondere ernst van het bezwezen verklaard feit: betrokkene

reageerde op bijzonder gevaarlijke en bijzonder agressieve wijze, met een totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het slachtoffer; en met de zware gevolgen en de impact van de feiten op het slachtoffer. Uit een interview met betrokkene op 30.08.2024 blijkt dat betrokkene het volgende: “Er wordt evenals gekaderd dat DVZ dergelijke aanvragen kan weigeren obv een veroordeling –hetgeen niet in zijn voordeel spreekt. Daarop repliceert betrokkene dat hij na elke weigeringsbeslissing telkens opnieuw een aanvraag zal indienen zodat DVZ nooit zal kunnen overgaan tot een terugkeer. Hij verklaart zich absoluut niet akkoord met een terugkeer gelet de legale aanwezigheid van zijn partner en kinderen in België (cfr. infra). Hij stelt eveneens onschuldig in de gevangenis te zitten en lijkt hiermee te stellen dat DVZ zijn aanvraag niet zou mogen weigeren obv feiten van openbare orde. Hij verklaard dat bepaalde mensen het op hem en zijn gezin hebben gemunt teneinde hen uit elkaar te trekken. Van enig schuldinzicht is bijgevolg geen sprake”. (eigen markering)

Op 29.03.2024 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens drugsfeiten. Uit het dossier blijkt dat betrokkene daadwerkelijk werd veroordeeld, en van de feiten waarvoor hij op 06.01.2024 van zijn vrijheid werd benomen en op 07.01.2024 werd aangehouden door de onderzoeksrechter, aldus schuldig werd bevonden. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 07.01.2024 blijkt dat er aanwijzingen bestonden dat betrokkene zich inliet met handel in drugs gelet op vaststellingen van verbalisanten betreffende durghandel vanuit het pand waar betrokkene aanwezig was, en de verklaring van twee betrapte kopters dat zij in de ze woning van betrokkene heroïne van betrokkene hadden gekocht.

Deze heroïne werd ook door de politie aangetroffen bij de kopers. De aanhouding van betrokkene bleek volstrekt noodzakelijk. Er werd reeds in het aanhoudingsmandaat gewezen op het gevaar voor recidive, gelet op de ernst van de feiten voor zover bewezen – inmiddels is er een veroordeling – en waaruit een normvervagend karakter blijkt en die een winstgevend karakter hebben, en gelet hij op het ogenblik van de feiten drager was van een enkelband.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden- Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)

Het lijkt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormt voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals heroïne. De handel in heroïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt.

Het is duidelijk dat betrokkene zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak. Dit blijkt tevens uit de steekpartij van amper een half jaar voordien (cfr. supra).

Het staat vast dat betrokkenen zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door hem gepleegde feiten kan

geconcludeerd worden dat hij een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het nietgeïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de ernst van de feiten en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat betrokkene een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Het weigeren van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 is dan ook een noodzakelijke maatregel ter bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid en ter preventie van strafbare feiten.

Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat zijn gezinsleven betreft, betrokkene onderhoudt een relatie met P.A.-C. (...) en de twee dochters P.R. (...) en A. (...), dewelke betrokkene heeft erkend. Op het moment van de feiten beleefde hij reeds een gezinsleven met mevrouw en de twee kinderen. A. (...) werd op 06.09.2023 werd geboren. De steekpartij vond plaats op 29.05.2023, mevrouw was op dat moment dus reeds meer dan zes maanden zwanger van betrokkenes kind. A. (...) werd door betrokkene erkend op 19.03.2024, R. (...) werd erkend na vonnis dd. 25.10.2021. Er kan bezwaarlijk aangenomen worden dat zijn familiale en gezinssituatie heden wel een kentering in betrokkenes gedrag zou kunnen teweegbrengen, betrokkene was immers voorheen ook reeds ouder van een minderjarig kind op het grondgebied en, zoals reeds aangehaald, was mevrouw reeds 6 maanden zwanger van zijn tweede kind op het moment van het handelen in drugs terwijl hij nota bene onder elektronisch toezicht stond. Betrokkene kreeg elektronisch toezicht toegekend van 12.10.2023 tot 06.01.2024 en van 10.04.2024 tot 05.07.2024. In plaats van de kans te grijpen om tijd door te brengen met zijn gezin op een waardevolle manier, hield hij er jammer genoeg duidelijk andere activiteiten op nahield en dealde hij klaarblijkelijk drugs vanuit de gezinswoning. Ook eerder voor zijn komst naar België werd betrokkene reeds in Italië veroordeeld omwille van drugsfeiten. Het is heden dan ook duidelijk betrokkene zijn criminele verleden niet de rug heeft toegekeerd en kiest voor snel geldgewin. Hoe dan ook, op moment van de strafrechtelijke feiten in België en de veroordelingen dientengevolge beleefde betrokkene dus reeds een gezinsleven met zijn partner en kind(eren) op het grondgebied, dewelke hem niet hebben weerhouden strafrechtelijke feiten te plegen. Het gegeven dat betrokkene niet wordt toegelaten tot verblijf, betekent echter niet noodzakelijk het einde van zijn gezinsleven. Het is niet omdat zijn echtgenote hier verblijfsrecht geniet, en ook zijn kinderen hier verblijfsgerechtigd zijn, dat zij er niet voor zouden kunnen kiezen om zich bij betrokkene te voegen in een land waar betrokkene de kans zou hebben het gezinsleven met mevrouw en hun kinderen in fysieke nabijheid verder te zetten, bijvoorbeeld Roemenië waar mevrouw en de kinderen de nationaliteit van dragen, of elders waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. De gezamenlijke vestiging is sowieso onderbroken geweest, betrokkene was immers meerdere keren in detentie, meer bepaald van 30.05.2023 tot 12.10.2023, van 06.01.2024 tot 10.04.2024 en sinds 05.07.2024 tot op heden (cfr. opsluitingsfiche in dossier). Het gezin en de kinderen in het bijzonder, zijn het inmiddels dus gewend dat hun vader niet dagelijks fysiek aanwezig is. De kinderen wonen, samen met hun stiefbroertje, telkenmale in die periodes en tot op heden uitsluitend bij de moeder. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van het gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden van zodra meneer zou vrijkomen. De kinderen zijn nog voldoende jong om zich mits goede omkadering en ondersteuning van de ouders te kunnen aanpassen in het land waar men zou kiezen te verblijven. Het oudste kind in het gezin is bovendien in 2015 geboren, daar waar mevrouw pas sinds februari 2019 in het Rijk verblijft. Uit niets kan blijken dat het kind niet terug de draad zou kunnen oppikken in het land van herkomst, zolang aan de eenheid van het gezin zoals het er heden uitziet niet wordt geraakt. Tot slot voor wat de kinderen in het gezin betreft, blijkt uit het dossier dat zowel betrokkene als de moeder van referentiepersoon het Nederlands niet goed machtig zijn, het is dan ook niet uitgesloten dat de kinderen het Arabisch of Roemeens reeds (nog) machtig zijn of er op zijn minst notie van hebben. Voor wat mevr. PANAITEANU betreft, zij is Roemeense. Indien gezinsleden met een verschillende nationaliteit met elkaar willen samenwonen, dan zal steeds minstens één partner niet kunnen verblijven in het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Voor zover betrokkene en mevrouw er voor zouden kiezen om hun relatie in elkaars fysieke nabijheid te willen verderzetten, kan gesteld worden dat het niet onredelijk voorkomt dat er desgevallend nog voldoende verbondenheid is van mevrouw uit met het land waar zij de nationaliteit van draagt, het zelfde geldt voor meneer. Er blijken immers, op een nicht en twee neven na geen familieleden in het Rijk te verblijven, er zijn zodoende geen tegenindicaties terug te vinden. Hoe dan ook, onderhavige beslissing heeft enkel betrokkene op betrokkene zelf. Indien dus wordt beslist om betrokkene niet te vervoegen, kunnen zij contacten onderhouden middels moderne communicatiemiddelen en bezoeken – zoals zij vermoedelijk ook tijdens de detentieperiodes contacten onderhouden. Eventuele contacten van op afstand kunnen dus desgevallend verdergezet kunnen worden en de impact van huidige beslissing dan ook gering is voor de kinderen. Het zal zeker aanpassingen vergen, en uiteraard zijn dergelijke contacten voor het kleinste kindje niet evident. Echter kan blijken dat betrokkene zichzelf en zijn kinderen nu reeds in dergelijke situatie heeft gewerkt en hij nu reeds fysiek niet aanwezig kan zijn bij zijn kinderen gelet op zijn huidige detentie. Huidige beslissing is louter

het gevolg van betrokkene's persoonlijke gedragingen. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden. Hoe dan ook, deze beslissing heeft enkel betrekking op meneer zelf. Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Voor wat de banden met het land van herkomst betreft, kunnen geen tegenindicaties blijken. Betrokkene is heden 39 jaar, hij dook voor het eerst met een alias op in het Rijk begin 2019. Hij stelt zelf sinds oktober 2018 in het Rijk te zijn, mevrouw sinds februari 2019, zo verklaart het koppel in het kader van de erkenning van hun oudste gezamenlijke kind. Uit het dossier blijkt dat betrokkene in augustus 2018 nog een visum kort verblijf heeft aangevraagd voor Italië, hetwelke hem werd geweigerd. We kunnen daaruit besluiten dat betrokkene tot minstens augustus 2018 nog in Tunesië verbleef. Het is dus redelijk te stellen dat betrokkene zijn banden in België niet kunnen opwegen tegen de banden met Tunesië waar hij is geboren en opgegroeid, 32 jaar heeft gewoond, heeft gewerkt en waarvan hij de nationaliteit draagt. Betrokkene heeft in de enkele jaren dat hij illegaal in het Rijk verbleef reeds enkele correctionele veroordelingen opgelopen, dit wegens ernstige inbreuken op de openbare orde. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat betrokkene sociaal, cultureel of economisch zou geïntegreerd zijn in het Rijk, in die mate dat ze onderhavige beslissing zouden kunnen verhinderen. Betrokkene zou wel vriendenrelaties hebben opgebouwd, het is niet duidelijk of dat vrienden zijn die eveneens linken hebben met het criminele milieu waar meneer zich in begeeft of niet. Hoe dan ook kunnen vriendenrelaties eveneens van op afstand worden onderhouden en kunnen zij heden niet doorwegen op het al dan niet nemen van onderhavige beslissing. Integratie veronderstelt immers ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Betrokkene blijkt economisch actief te zijn geweest als loontrekkende van oktober 2022 tot november 2023. Van een zelfstandige activiteit kan ondanks de verklaringen van betrokkene niets blijken. Geen van deze elementen kunnen getuigen van een dermate economische integratie dat ze het nemen van huidige beslissing zouden kunnen verhinderen. Wat betreft betrokkene's leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende jong is om om zijn leven in het land van herkomst terug op te pikken, al dan niet samen met zijn gezin. Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden. Geen van de voorgelegde stukken (paspoort, geboorteaktes kinderen, bewijzen van inkomsten van betrokkene en mevrouw, bevestiging verblijf gevangenis aan raadsman, attest gevangenschap, betalingen van onder andere het OCMW aan mevrouw, ...) doet afbreuk aan deze vaststellingen.

Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat zij eveneens het evenredigheidsbeginsel geschonden acht.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij licht haar middelen toe als volgt:

“Zoals opgenomen in de bestreden beslissing dd. 28.08.2025 (STUK – 1), vroeg verzoeker gezinshereniging aan met zijn echtgenote, mevrouw P. (...), van Roemeense nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dd. 28.08.2025 eerst en vooral dat de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.02.2025 werd ingediend door verzoeker, om de volgende reden wordt geweigerd:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.” (eigen onderlijning)

Wat betreft de voorwaarden van gezinshereniging in toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, bepaalt het voornoemd artikel het volgende: “(…)”

Verder stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 28.08.2025 het volgende:

“Overwegende dat betrokkene schuldig werd bevonden door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 17.01.2024 voor poging doodslag.

(…)

Overwegende dat betrokkene op 29.03.2024 werd veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzage drugs;

dient het verblijf van betrokkene opnieuw geweigerd te worden, ditmaal overeenkomstig artikel 43 van de vreemdelingenwet.” (eigen onderlijning en stijlzetting)

Onduidelijk blijft evenwel waarop de door de verwerende partij in vier pagina's gemotiveerde bestreden beslissing van 28 augustus 2025 precies steunt. Enerzijds wordt daarin aangevoerd dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereisten om te kunnen genieten van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Anderzijds stelt de verwerende partij dat het verblijf van verzoeker “opnieuw” dient te worden geweigerd, en “ditmaal” op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Het is verzoeker derhalve niet duidelijk of de in de bestreden beslissing van 28 augustus 2025 gehanteerde term “opnieuw” betrekking heeft op (1) een tweede zelfstandige grondslag – naast het vermeende niet-voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet – waarop de weigering (en dus de bestreden beslissing) is gebaseerd, dan wel op (2) het feit dat een – beweerdelijk nieuwe of hernieuwde – aanvraag tot gezinshereniging “opnieuw” wordt geweigerd, louter en alleen op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Immers, artikel 43 van de Vreemdelingenwet is een zelfstandige bepaling, die niet noodzakelijk in samenhang kan worden beschouwd met artikel 40bis van dezelfde wet. Voornoemd artikel 43 bepaalt met name het volgende:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.” (eigen onderlijning)

Zelfs indien de door de verwerende partij aangehaalde “vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie” betrekking zouden hebben op artikel 43 van de Vreemdelingenwet (en niet op artikel 40bis van dezelfde wet), dan blijft evenwel de vraag waarom de verwerende partij ervoor opteert om de bestreden beslissing te motiveren met de bewoordingen dat het verblijf van verzoeker “opnieuw” dient te worden geweigerd, en “ditmaal” overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande formulering doet vermoeden dat de verwerende partij zich niet uitsluitend baseert op artikel 43 van de Vreemdelingenwet, maar dat er tevens sprake is van een bijkomende of alternatieve weigeringsgrond.

In ieder geval wordt in de bestreden beslissing geen enkel onderzoek verricht naar, noch enige beoordeling gemaakt van, de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt de persoonlijke situatie van verzoeker aan deze voorwaarden getoetst op basis van de door hem – binnen de in de bijlage 19ter voorziene termijn – overgelegde bewijsstukken.

Voorts wordt in de bestreden beslissing zelfs vermeld dat het verblijf van verzoeker “ongewenst” zou zijn omwille van zijn persoonlijk gedrag. De kwalificatie “ongewenst” kan evenwel niet worden geïnterpreteerd als een vaststelling dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van een

verblijfsrecht van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, dan wel van een ander familielid van een burger van de Unie.

Deze onduidelijkheid omtrent de juridische grondslag waarop de bestreden beslissing berust, maakt dat verzoeker niet in staat wordt gesteld om met zekerheid te achterhalen op welke wettelijke bepaling of bepalingen de verwerende partij zich effectief baseert om zijn aanvraag gezinshereniging te weigeren.

Door enerzijds te verwijzen naar het niet-voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet, en anderzijds te stellen dat het verblijf "opnieuw" wordt geweigerd "ditmaal" op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, zonder te preciseren hoe deze bepalingen zich tot elkaar verhouden of welke bepaling de werkelijke juridische basis van de weigering vormt, schendt de verwerende partij haar motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij dient zich immers, bij het nemen van een dergelijke beslissing tot weigering van een aanvraag van een verblijfskaart, te houden aan de formele motiveringsplicht zoals verwoord in artikel 62, §2, eerste lid Vreemdelingenwet:

"§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten."

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 stelt de "uitdrukkelijke" motivering van de betrokken bestuurshandelingen vast. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Volgens artikel 3 van dezelfde wet draagt het bestuur de verplichting om de genomen beslissing eveneens op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat "de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen". De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

"Afdoende" verwijst eveneens naar de evenredigheid van de motivering in rechte en in feite met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen te worden vernietigd.

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat de verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze overgegaan tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De vier pagina's omvattende motivering van de bestreden beslissing wordt grotendeels gevuld met verwijzingen naar de inhoud van de twee vonnissen van de correctionele rechtbank dd. 17.01.2024 resp. 29.03.2024.

Zoals hierboven reeds vermeld, moet de beslissing in elk individueel geval steeds proportioneel zijn. De maatregelen die aanspraken beperken dienen aldus in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel.

De verwerende partij hield bij het nemen van de bestreden beslissing absoluut geen rekening met het feit dat verzoeker in België een gezin heeft gesticht en twee minderjarige kinderen heeft, waarmee hij steeds in nauw contact is gebleven, hetgeen blijkt uit de bezoekgeschiedenis in de gevangenis (STUK – 9). Voorgaande stukken werden nochtans aan verwerende partij meegedeeld binnen de – in de bijlage 19ter – voorziene termijn (STUK – 3).

Mevrouw P. (...) (de echtgenote van verzoeker) is samen met de twee kinderen woonachtig in Deurne (Antwerpen). Mevrouw P. (...), dewelke de Roemeense nationaliteit heeft, en de kinderen hebben langdurig verblijfsrecht in België, waardoor hun economische en sociale belangen reeds geruime tijd in België gevestigd zijn.

Daarnaast is het zo dat beide kinderen van verzoeker in België (meer bepaald in Antwerpen) geboren zijn (STUK – 6, 7) en steeds in België hebben gewoond, zodat deze kinderen geen banden hebben met Roemenië of Tunesië.

Omwille van de voorgaande redenen kan de motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing niet bijgetreden worden, waar deze laatste stelt dat er geen elementen voorgelegd worden, waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van het gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en dat evenmin zou blijken dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden van zodra verzoeker zou vrijkomen.

De terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst zou er op neerkomen dat de band tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen geheel zou aangetast worden, te meer gelet op het feit dat het in casu gaat om zeer jonge kinderen. Voorgaande wordt bovendien niet ontkend door verwerende partij, nu in de bestreden

beslissing werd opgenomen dat het zeker aanpassingen zal vergen en dat dergelijke contacten van op afstand uiteraard voor het kleinste kindje niet evident zouden zijn

Aldus heeft verzoeker sedert eind 2018 in België een leven gesticht, waardoor zijn sociale belangen in België zijn gevestigd.

Door geen afweging te maken tussen de specifieke omstandigheden van verzoeker en de beslissing te nemen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, heeft de gemachtigde prima facie op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld, hetgeen een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden beschikt de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid, hoewel deze steeds de redelijkheid als grens heeft. Het is dus niet omdat de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid dat zij in alle vrijheid haar beleidskeuze kan maken. Zij blijft immers altijd onderworpen aan het redelijkheidsbeginsel.

Zelfs indien Uw Raad van oordeel zou zijn dat de verwerende partij zich in casu heeft gehouden aan de formele motiveringsplicht, kan niet aangenomen worden dat de door verwerende partij genomen maatregel in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel.

Gelet op al het voorgaande is de bestreden beslissing dan ook nietig en dient zij door Uw Raad te worden vernietigd.”

En:

“In de bestreden beslissing besluit verwerende partij als volgt:

“Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Door het persoonlijk gedrag van betrokkene is zijn verblijf ongewenst. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

(...)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.” (eigen onderlijning)

De verwerende partij komt zonder nader onderzoek tot het besluit dat het recht op verblijf aan verzoeker wordt geweigerd in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat door het persoonlijk gedrag van verzoeker, zijn verblijf zelfs “ongewenst” zou zijn.

Door verwerende partij wordt op geen enkele manier stilgestaan bij de interpretatie van de begrippen “openbare orde” of “nationale veiligheid”, zoals opgenomen in artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

In casu dient immers ook rekening gehouden te worden met de Unierechtelijke interpretatie van het openbare ordebegrip, hoewel er in principe geen aanknopingspunt is met het Unierecht wanneer het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd aan een derdelander-familie lid van een burger van de Unie.

De Raad van State heeft immers beslist dat de Unierechtelijke interpretatie van een nationale bepaling ook aan de orde is wanneer bepalingen van het Unierecht van toepassing zijn op grond van een nationale wettelijke regeling, waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, toch is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht.

Bovendien bepaalt artikel 40bis, §1 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.”

In een arrest van 8 juni 2018 verwees Uw Raad naar de memorie van toelichting bij de wet van 24 februari 2017 - die dit principe overneemt - wanneer Uw Raad stelde dat de interpretatie van begrippen zoals “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen”, voor zowel derdelanders als Unieburgers en hun familieleden, gelijk is.

In dit arrest wees Uw Raad er ook op dat het Hof van Justitie heeft beslist dat de rechtspraak rond “openbare orde” en “nationale veiligheid”, ontwikkeld in het licht van de Burgerschapsrichtlijn, ook van toepassing is op personen die slechts een afgeleid verblijfsrecht genieten, namelijk familieleden van Unieburgers, ongeacht of zij zelf Unieburger of derdelander zijn.

Verder bouwend op deze redenering, oordeelde Uw Hof op 28 maart 2018 dat het in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen van coherentie, efficiëntie en eenvoudigheid vooropgesteld in de wet van 24 februari 2017, om de bepalingen inzake “openbare orde” en “nationale veiligheid” van Unieburgers en hun familieleden die hun recht op vrij verkeer hebben uitgeoefend op dezelfde manier uit te leggen met betrekking tot de familieleden van statische Belgen.

Samenvattend kan gesteld worden dat de interpretaties in de rechtspraak van het Hof van Justitie en bijgevolg Uw Raad, van de begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid”, op gelijke voet gelden voor Unieburgers en hun familieleden én voor derdelanders. Ook de interpretaties van het openbare ordebegrip die gelden voor Unieburgers, gelden eveneens voor hun familieleden die een afgeleid verblijfsrecht hebben.

Wanneer een nationale instantie zich beroept op het begrip “openbare orde”, moet er een verstoring van de maatschappelijke orde zijn. Bovendien moet er ook sprake zijn van een persoonlijk gedrag dat een reële en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

De maatregelen die aanspraken beperken dienen bovendien in overeenstemming te zijn met het evenredigheidsbeginsel.

Eenzijds is het zo dat de “actuele bedreigingstoets” ruimte schept voor de lidstaten om zelf te bepalen welk persoonlijk gedrag een openbare ordemaatregel rechtvaardigt. Anderzijds heeft de EU de lat hoog gelegd met betrekking tot de strafbare feiten die zijn gepleegd, wat enigszins een spanningsveld creëert.

Wat betreft het begrip “nationale veiligheid”, staat het eerst en vooral vast dat het begrip “openbare veiligheid” daar een synoniem van is.²⁰ Het Hof van Justitie heeft ook reeds verklaard dat nationale veiligheid zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat omvat.²¹ Het Hof heeft verder bepaald dat onder de nationale veiligheid van een lidstaat valt: “de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, alsook het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, evenals de aantasting van militaire belangen”.

De memorie van toelichting bij de wet van 24 februari 2017 bepaalt expliciet dat de begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid” dezelfde strekking hebben en dat men deze bijgevolg door elkaar mag gebruiken. Uw Raad neemt dit principe over.

De lidstaten zijn volgens het Hof van Justitie vrij om de eisen van de “openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, die kunnen verschillen per lidstaat en per tijdsgewricht.

Het Hof geeft de lidstaten echter geen carte blanche en stelt dat de inhoud ervan niet eenzijdig door de lidstaten kan bepaald worden, zonder controle door de instellingen van de Unie. De reden daarvoor is dat de openbare orde-excepties een inperking vormen op het recht van vrij verkeer van Unieburgers enerzijds en een afwijking op een verplichting bedoeld om de rechten van derdelanders bij verwijdering te beschermen anderzijds.

De rechtsleer ziet in de rechtspraak van het Hof van Justitie een evolutie waarin het Hof gaandeweg de appreciatiemarge van de lidstaten beperkt, net omdat de maatregelen genomen omwille van openbare orde en openbare veiligheid, mogelijkerwijs botsen met de beginselen van vrij verkeer.

Ook wordt door de rechtsleer opgemerkt dat gedurende de afgelopen drie decennia, het Hof duidelijk gesteld heeft dat de bevoegdheid van de lidstaten in dit domein begrensd wordt door Unierecht.

Er kan met andere woorden gesteld worden dat het Hof van Justitie vertrekt van een bevoegdheid voor de lidstaten om de begrippen “openbare orde” en “openbare veiligheid” in te vullen, rekening houdend met hun eigen behoeften en het tijdsgewricht.

Deze bevoegdheid wordt echter op verschillende manieren beperkt. Zo moeten de lidstaten uiteraard de algemene beginselen van het Unierecht en de fundamentele rechten van de betrokkenen respecteren, – te denken valt aan de internationale verplichtingen uit het EVRM – maar dienen zij ook de excepties op de beginselen van vrij verkeer en de uitzonderingen in de beschermingsregels voor derdelanders, restrictief te interpreteren. Daarnaast is hun invulling onderhevig aan de controle van de instellingen van de EU, vermits de lidstaten de draagwijdte van de begrippen niet eenzijdig kunnen bepalen. Als laatste moet er in elk individueel geval steeds nagegaan worden of het persoonlijk gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast en moet de beslissing proportioneel zijn.

Bij arrest van 6 september 2021 besliste Uw Raad eveneens als volgt:

“Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen, moet restrictief worden uitgelegd.”

Bijgevolg dienen verschillende elementen betrokken te worden in de beoordeling of iemand een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt.

Bovendien bepaalt artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.” (eigen onderlijning)

In casu heeft de verwerende partij op geen enkele wijze rekening gehouden met de verschillende elementen die, overeenkomstig de rechtspraak van Uw Raad, noodzakelijk in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van een beweerd gevaar voor de openbare orde.

Meer bepaald werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker thans zijn straf uitzit, en dat een gevangenisstraf er net op gericht is om de betrokkene ervan te weerhouden in de toekomst soortgelijke feiten te plegen.

Voorts beschikt verzoeker, buiten de twee eerder vermelde veroordelingen van respectievelijk 17 januari 2024 en 29 maart 2024, over geen enkel ander strafrechtelijk verleden.

Bovendien heeft de verwerende partij er geen rekening mee gehouden dat verzoeker momenteel van zijn vrijheid is beroofd, zodat moeilijk kan worden gesproken van een “werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar” voor de openbare orde in de zin van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven dient nogmaals te worden benadrukt dat verzoeker sedert eind 2018 in België verblijft en – zoals tevens blijkt uit de bestreden beslissing – gedurende deze periode (uiteraard buiten de periodes van vrijheidsbeneming) steeds in België werkzaam is geweest. Zelfs vanuit de gevangenis heeft verzoeker zich bij de VDAB aangemeld om mogelijkheden tot werk te verkennen (zie STUK – 10).

Tot slot dient nogmaals te worden gewezen op het feit dat sinds oktober 2019 – naast de economische banden van verzoeker – ook zijn sociale banden in België gevestigd zijn. Verzoeker heeft in België een gezin gesticht met zijn Roemeense echtgenote, waarmee hij twee dochters heeft, die in België geboren zijn.”

En:

“Hierboven werd reeds uiteengezet dat het Hof van Justitie vertrekt van een bevoegdheid voor de lidstaten om de begrippen “openbare orde” en “openbare veiligheid” in te vullen, rekening houdend met hun eigen behoeften en het tijdsgewricht, zonder de lidstaten daarbij een carte blanche te geven.

Deze bevoegdheid wordt immers op verschillende manieren beperkt. Zo moeten de lidstaten uiteraard de algemene beginselen van het Unierecht en de fundamentele rechten van de betrokkenen respecteren, – te denken valt aan de internationale verplichtingen uit het EVRM – maar dienen zij ook de excepties op de beginselen van vrij verkeer en de uitzonderingen in de beschermingsregels voor derdelanders, restrictief te interpreteren.

Net zoals het Hof van Justitie, deed ook het EHRM uitspraak over de manoeuvreerruimte van lidstaten bij het nemen van verblijfsbeperkende maatregelen in het kader van de “openbare orde” en “nationale veiligheid”. Het EHRM deed daar uitspraak over wanneer het geconfronteerd werd met de vraag of een inmenging in het genot van artikel 8 EVRM, noodzakelijk was in een democratische samenleving. Staten zijn volgens het Hof bevoegd om de toegang tot hun grondgebied en het verblijf van betrokkenen te controleren, alsook om personen uit te wijzen wanneer zij een misdrijf begaan hebben met het oog op het handhaven van de openbare orde.

Uit de informatie-uitwisseling tussen leden van het Europees Migratienetwerk (EMN), valt er af te leiden hoe België de manoeuvreerruimte invult. België trachtte op een algemene wijze weer te geven hoe het de EU-richtlijnen waar er verblijfsbeperkende maatregelen genomen werden in het kader van de openbare orde, heeft geïmplementeerd in nationaal recht. Op de vraag op basis van welke criteria een verblijfsbeperkende maatregel wordt genomen in het kader van de openbare orde, antwoordde België dat de Vreemdelingenwet daar eerder vaag over is en dat er gewerkt wordt met een “case-by-case”- principe. Wel dient de beslissing proportioneel te zijn en wordt er rekening gehouden met familielevens en privélevens. Ook gaf België mee dat de interpretatie van de begrippen “openbare orde” en “nationale veiligheid”, op dat moment gebeurde door de staatssecretaris.

Zoals hierboven reeds aangehaald, dienen bijgevolg per casus verschillende elementen betrokken te worden in de beoordeling of ten aanzien van een persoon een openbare orde maatregel gerechtvaardigd is.

Artikel 8 EVRM bepaalt: “(…)”

Het recht zoals hierboven omschreven heeft als essentieel doel de personen te beschermen tegen inmenging van de Staat in hun privé- en gezinsleven.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt voorts het volgende: “(…)” (eigen onderlijning)

Uw Raad stelt dat het voornoemd artikel de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 EVRM, weerspiegelt en dat dit een individueel onderzoek van de zaak noodzaakt, zodat gewaarborgd wordt dat er rekening gehouden wordt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familielevens van de betrokken vreemdeling.

In casu moet de vrijwaring van deze (basis)rechten van naderbij worden onderzocht aangezien verzoeker in onze samenleving sedert 2018 een leven heeft opgebouwd.

Het is onbetwistbaar dat het verblijf van een persoon in een bepaald land deel uitmaakt van ‘privé leven’ zoals vervat in artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft sedert oktober 2019 een duurzame en affectieve relatie met mevrouw P. (...) (van Roemeense nationaliteit), met wie hij tevens gehuwd is sedert 24 december 2024 (STUK – 5). Zoals meermaals vermeld, is het daarenboven zo dat verzoeker en mevrouw P. (...) twee minderjarige kinderen hebben, dewelke in België geboren zijn (STUK – 6, 7), waardoor de bestreden beslissing ook zijn recht op “gezinsleven” raakt in de zin van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het “hoger belang” van het kind. Hoewel de bestreden beslissing geen expliciete verwijderingsmaatregel inhoudt, heeft zij in de praktijk tot gevolg dat verzoeker het land zou moeten verlaten na het uitzitten van zijn straf. In casu betreft het dus een verblijfsbeperkende maatregel, die allesbehalve in het belang van zijn kinderen is, aangezien hun gezinsleven en privélevens daardoor aanzienlijk zouden worden aangetast.

Het hoger belang van het kind moet immers in beginsel de eerste overweging zijn, wanneer er een verblijfsbeperkende maatregel genomen wordt.

Het EHRM heeft verduidelijkt dat het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds. Het hoger belang van het kind is niet doorslaggevend in de belangenafweging van artikel 8 EVRM, maar toch dient er een belangrijk gewicht

aan toegekend te worden. De nationale overheden dienen volgens het Hof aandacht te besteden aan de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfsbeperkende maatregel, die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit, om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden. Wat betreft het bestaan van een concrete en effectieve familieband, zijn de uitspraken van het EHRM inconsistent met betrekking tot de vraag of een scheiding voorafgaand aan de verblijfsbeperkende maatregel, zoals wanneer de ouder een gevangenisstraf uitzat, gunstig of ongunstig is voor de claim op artikel 8 EVRM door deze ouder. Het staat evenwel vast dat het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken.

De motivering van verwerende partij in de bestreden beslissing, waar deze stelt dat het niet blijkt "dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden van zodra meneer zou vrijkomen", kan absoluut niet bijgetreden worden. Geheel ten onrechte stelt verwerende partij met name dat de kinderen nog voldoende jong zijn om zich, mits goede omkadering en ondersteuning van de ouders, te kunnen aanpassen in het land waar men zou kiezen te verblijven.

Aldus acht de verwerende partij het gepast dat – als gevolg van een verblijfsbeperkende maatregel ten aanzien van verzoeker – twee minderjarige kinderen en hun moeder, allen Unieburgers en inmiddels volledig geïntegreerd in België, het Rijk zouden moeten verlaten om zich in een ander land te vestigen, met alle daaraan verbonden moeilijkheden. Op geen enkele wijze wordt hierbij rekening gehouden met het hoger belang van de kinderen, die bovendien in België zijn geboren, steeds in België hebben gewoond en hierdoor geen enkele binding hebben met Roemenië of Tunesië.

Intussen zijn immers ook de sociale én economische belangen van de echtgenote van verzoeker in België gevestigd, aangezien zij hier tewerkgesteld is (STUK – 11) en bovendien financieel instaat voor haar echtgenoot tijdens zijn verblijf in de gevangenis door hem regelmatig geld over te maken (STUK – 12).

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoeker vandaag zijn belangrijkste band met België heeft, te meer gelet op het feit dat ook zijn gezin, zijnde zijn echtgenote en twee minderjarige dochters, in België woonachtig zijn.

De sociale en economische banden van verzoeker met België mogen dienvolgens niet worden doorgeknipt. Terugkeer naar land van herkomst van verzoeker zou zowel ingaan tegen zijn recht op privé-leven als op zijn recht op gezinsleven, en zou aldus een inbreuk uitmaken op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing behelst bijgevolg ongetwijfeld een inmenging in zijn rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Op de staat rust inzake artikel 8 EVRM de positieve verplichting tot 'respect' voor het privé leven en gezinsleven van verzoeker. Dit omvat de noodzaak een afweging te maken tussen de belangen van de individu en de belangen van de staat.

De afweging nopens de belangen van de staat, mikt op het criterium van noodzakelijkheid van de inmenging in artikel 8, §2 EVRM met het oog op de vrijwaring van een dringende sociale behoefte in een democratische samenleving en de proportionaliteit met het nagestreefde legitieme doel.

Los van de vraag of de specifieke omstandigheden van de situatie van verzoeker met de vereiste zorgvuldigheid werden beoordeeld door de verwerende partij, is de weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet proportioneel met het nagestreefde doel van de verwerende partij.

Immers, zoals hierboven uitgebreid uiteengezet, kan niet verdedigd worden dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een reële en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang vormt.

Op geen enkel ogenblik viel verzoeker bovendien ten laste van de openbare overheden.

Het EHRM besliste in 2012 dat:

"In order to address the question whether the measures taken against the applicant were proportionate to the legitimate aim that they were supposed to pursue, and whether the reasons given by the national authorities were "relevant and sufficient", the Court must examine whether the Swiss authorities took sufficient account of the particular nature of his case and whether they adopted, in the context of their margin of appreciation, the measures that were called for in order to adapt the sanctions regime to the applicant's individual situation."

(Vrij vertaald: Betreffende de vraag of de maatregelen die tegen de aanvrager genomen zijn evenredig zijn aan legitieme doel die ze na moeten streven, en of de door de nationale autoriteiten aangehaalde redenen "relevant en voldoende" waren, moet het Hof onderzoeken of de Zwitserse autoriteiten voldoende rekening hebben gehouden met de bijzondere aard van de zaak en of de maatregelen zijn genomen, in het kader van hun beoordelingsbevoegdheid, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager)

In de voorliggende zaak is het duidelijk dat de Belgische overheid geen rekening heeft gehouden met alle relevante feiten.

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan de belangenafweging tussen de individu en de staat niet in het voordeel van de staat doen uitkomen.

Het is duidelijk dat de overheid hier haar beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan met het nemen van deze zeer onproportionele beslissing.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd."

3.2. De middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat hem geen artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet bekend is. Gelet op de toelichting in de uiteenzetting van het eerste middel, en het erin uitdrukkelijk vermelden en citeren van artikel 62, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is het duidelijk dat de verzoekende partij doelt op een schending van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 43, §1, 2° en §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 52, §4, vijfde lid van koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie – waarbij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, niet wordt gesteld dat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet – , dat de verzoekende partij gezinshereniging aanvraagt als echtgenoot van mevrouw P.A.-C. van Roemeense nationaliteit in toepassing van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet en dat het verblijfsrecht aan haar opnieuw geweigerd dient te worden ditmaal om redenen van openbare orde of de nationale veiligheid, waarbij uiteengezet wordt om welke redenen uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing tot weigering van verblijf een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten, daar gelet op de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de verzoekende partij kan afgeleid worden dat zij een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Overeenkomstig artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet wordt vervolgens een beoordeling gemaakt van de duur van het verblijf van de verzoekende partij, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van oorsprong en onderzocht of deze elementen een weigering van een verblijfsrecht in de weg kunnen staan. De verwerende partij gaat concreet in op elk van deze elementen zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing geciteerd in punt 1.2.

De verwerende partij besluit dat het verblijf wordt geweigerd en dat door haar persoonlijk gedrag het verblijf van de verzoekende partij ongewenst is.

De verzoekende partij betoogt dat zij het verblijf vroeg in toepassing van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd omdat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie. Zij wijst op de voorwaarden van gezinshereniging in toepassing van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. Zij wijst er voorts op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verder stelt dat het verblijf van de verzoekende partij opnieuw dient geweigerd te worden, ditmaal overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat het onduidelijk is waarop de verwerende partij zich precies steunt, dat enerzijds wordt aangevoerd dat zij niet zou voldoen aan de vereisten om te kunnen genieten van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie en anderzijds wordt gesteld dat haar verblijf opnieuw dient geweigerd te worden, ditmaal op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat het niet duidelijk is of de in de bestreden beslissing gehanteerde term 'opnieuw' betrekking heeft ofwel op een tweede zelfstandige grondslag van de bestreden beslissing, naast het niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, ofwel op het feit dat een – beweerdelijke nieuwe of hernieuwde – aanvraag tot gezinshereniging opnieuw wordt geweigerd, louter en alleen op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een zelfstandige bepaling is die niet noodzakelijk in samenhang kan worden beschouwd met artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt nog dat indien de door de verwerende partij aangehaalde "vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie" betrekking zou hebben op artikel 43 van de Vreemdelingenwet, en niet op artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, dan evenwel de vraag blijft waarom de verwerende partij opteert om de bestreden beslissing te motiveren met de bewoording dat haar verblijf 'opnieuw' moet geweigerd worden en 'ditmaal' in toepassing van artikel 43 van

de Vreemdelingenwet, dat deze formulering doet vermoeden dat de verwerende partij zich niet uitsluitend baseert op artikel 43 van de Vreemdelingenwet maar dat er tevens sprake is van een bijkomende of alternatieve weigeringsgrond, dat in ieder geval in de bestreden beslissing geen enkel onderzoek werd verricht, noch enige beoordeling werd gemaakt, van de voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, dat evenmin haar persoonlijke situatie aan deze voorwaarden werd getoetst op basis van de door haar overgelegde stukken.

De Raad wijst erop dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het op 26 februari 2025 gevraagde verblijf aan de verzoekende partij geweigerd wordt omdat niet voldaan is aan de voorwaarden tot gezinshereniging vervat in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. Er wordt enkel op gewezen dat op die datum een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie werd ingediend met het oog op gezinshereniging met de echtgenote van Roemeense nationaliteit in toepassing van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt ook gemotiveerd dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie waarbij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden niet wordt gesteld dat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet. Verder in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven dat het verblijf geweigerd wordt overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Nu aldus niet uitdrukkelijk wordt gesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, kan niet vastgesteld worden dat het onduidelijk is op welke rechtsgrond de bestreden beslissing gebaseerd is doordat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie alsook dat haar het verblijf opnieuw dient geweigerd te worden ditmaal op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, minstens toont de verzoekende partij dit met haar betoog niet aan. De Raad wijst er nog op dat de verzoekende partij niet aantoont dat het niet vallen onder de gevallen opgesomd in artikel 43, §1 van de Vreemdelingenwet niet kan beschouwd worden als een vereiste om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het gebruik in de bestreden beslissing van de termen 'opnieuw' en 'ditmaal' kan geenszins beschouwd worden als zou de verwerende partij hebben willen verduidelijken dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een tweede weigeringsgrond betreft. Het stellen dat het verblijf opnieuw geweigerd wordt veronderstelt een eerdere verblijfsweigering en niet een eerder in dezelfde bestreden beslissing aangehaalde weigeringsgrond. Het wijzen op het feit dat het ditmaal gebeurt overeenkomstig artikel 43 van de Vreemdelingenwet, leidt tot de vaststelling dat (een) vroegere weigering(en) tot verblijf op een andere weigeringsgrond geschiedde, wat steun vindt in het administratief dossier. De Raad wijst er nogmaals op dat nergens uit blijkt dat de bestreden beslissing werd gegrond om het niet voldaan zijn aan de voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, zodat geenszins verwarring zou kunnen ontstaan door het gebruik van de termen 'opnieuw' en 'ditmaal' over het feit dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet de *in casu* toepasselijke weigeringsgrond betreft. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat de vraag blijft waarom de verwerende partij opteert om de bestreden beslissing te motiveren met de bewoording dat haar verblijf 'opnieuw' moet geweigerd worden en 'ditmaal' in toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat deze formulering doet vermoeden dat de verwerende partij zich niet uitsluitend baseert op artikel 43 van de Vreemdelingenwet maar dat er tevens sprake is van een bijkomende of alternatieve weigeringsgrond.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij dan ook niet gevolgd worden dat er een onduidelijkheid is omtrent de juridische grondslag waarop de bestreden beslissing berust waardoor zij niet in staat wordt gesteld om met zekerheid te achterhalen op welke wettelijke bepaling of bepalingen de verwerende partij zich baseert om de aanvraag gezinshereniging te weigeren.

Nu de bestreden beslissing werd geweigerd op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, diende de verwerende partij geenszins over te gaan tot een onderzoek van of te motiveren in het licht van de voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet, noch diende zij de persoonlijke situatie van de verzoekende partij te toetsen aan deze voorwaarden op basis van de door de verzoekende partij overgelegde stukken, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk.

Nu duidelijk blijkt dat de bestreden beslissing gegrond is op artikel 43 van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gemotiveerd dat de beslissing tot weigering van verblijf een noodzakelijke beslissing is ter bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten, daar gelet op de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de verzoekende partij kan afgeleid worden dat zij een reële, actuele en ernstige

bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij, en om deze reden wordt geoordeeld dat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, is het betoog dat de kwalificatie 'ongewenst' – in de zin dat haar verblijf omwille van haar persoonlijk gedrag ongewenst is – niet kan worden geïnterpreteerd als een vaststelling dat zij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te kunnen genieten van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie, niet dienstig.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij aldus niet gevolgd worden in haar betoog dat door enerzijds te verwijzen naar het niet-voldoen aan de voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet en anderzijds te stellen dat het verblijf 'opnieuw' wordt geweigerd 'ditmaal' op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, zonder te preciseren hoe deze bepalingen zich tot elkaar verhouden of welke bepaling de werkelijke juridische basis van de weigering vormt, de verwerende partij haar motiveringsverplichting schendt.

Nu de verzoekende partij ook een middel ontwikkelt in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, maakt de verzoekende partij voorts niet duidelijk op welk punt voornoemde motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.4. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt wanneer de formele motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze bepaling kon in voorliggende zaak niet worden aangewend en de bestreden beslissing werd dan ook formeel gemotiveerd.

Een schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg niet.

3.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van de artikel 43 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, bepalingen waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

3.7. De relevante bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

1° (...);

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verder luidt artikel 45 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet vermeld dat de beslissingen zoals vermeld in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van het familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138- 143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen ‘openbare orde’, ‘nationale veiligheid’, ‘ernstige redenen’ en ‘dwingende redenen’ nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over de openbare orde en de nationale veiligheid, ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontlenen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14, alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip ‘openbare orde’ hoe dan ook, naast de verstoring van

de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de weigering van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade.

Naast voldoende ernstig en werkelijk dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten, dat hij zijn besluit moet baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier, *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 29).

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt dat de in de artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidsstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 66).

3.8. De Raad stelt vast dat de verwerende partij oordeelt dat het verblijfsrecht aan de verzoekende partij op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet geweigerd dient te worden als noodzakelijke maatregel ter bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten daar haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, waarna zij ook rekening houdt met de elementen opgesomd in artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. In de bestreden beslissing wordt betreffende het gedrag van de verzoekende partij dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat betrokkene schuldig werd bevonden door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 17.01.2024 voor poging doodslag. Betrokkene ging in beroep tegen dit vonnis, het Hof van Beroep echter volgde de beoordeling van de eerste rechter over de ganse lijn. Hij kreeg een gevangenisstraf van 5 jaar opgelegd, alsook een geldboete. De feiten vonden plaats op 29.05.2023 te Antwerpen. Betrokkene werd diezelfde dag nog gearresteerd en overgebracht naar de gevangenis.

Op 30.05.2023 werd hij onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten. Op 17.01.2024 werd hij vervolgens veroordeeld door de Correctionele Rechtbank;

Overwegende dat betrokkene op 29.03.2024 werd veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs;

dient het verblijf van betrokkene opnieuw geweigerd te worden, ditmaal overeenkomstig artikel 43 van de vreemdelingenwet.

In het vonnis dd. 17.01.2024 staat volgende relaas te lezen: betrokkene maakte 's nachts, om 2u32, ruzie met het slachtoffer op de openbare weg. Ze stonden met hun aangezichten slechts centimeters van elkaar af, waarna betrokkene het slachtoffer heeft vastgenomen. Om 2u33 staan het slachtoffer en betrokkene enkele meters uit elkaar en wandelt betrokkene weg van het slachtoffer. Hij heeft hierbij duidelijk een mes in zijn handen. Het slachtoffer heeft op dat moment een almaar groter wordende bloedvlek ter hoogte van zijn linkerzijde, en ook op de openbare weg zijn bloedvlekken zichtbaar. Aanleiding voor de steekpartij bleek een caféruzie te zijn met de baas van het café, dewelke hem nadien heeft neergestoken.

Een ooggetuige verklaarde over de feiten dat hij twee mannen zag, waarvan één – het slachtoffer, dronken was. De dronken man duwde de andere man die een pet droeg, betrokkene. Betrokkene haalde daarop een mes van meer dan 40cm lang uit zijn achterzak. De ooggetuige zag hoe de eerste slag van betrokkene naar de linkerschouder gericht was maar dat het slachtoffer achteruit stapte. Toen stak betrokkene een tweede maal en raakte hij het slachtoffer in het linker bovenbeen. Het bloed spoot uit het bovenbeen, en onmiddellijk kleurde het slachtoffer zijn broek rood. Betrokkene draaide het mes naar de binnenzijde van zijn voorarm en wandelde weg alsof er niets was gebeurd. Betrokkene bleek heel rustig te zijn op dat moment.

Het element wettige verdediging werd niet weerhouden door de rechtbank en er werd daaromtrent ook rond gemotiveerd. Het slachtoffer duwde beglaagde herhaaldelijk en betrokkene heeft hier uitermate agressief en totaal disproportioneel op gereageerd door een mes uit zijn achterzak te halen en dit tegen het slachtoffer te gebruiken. Uit de verklaringen in van een ooggetuige blijkt dat de beklagde een eerste steekbeweging met het mes maakte richting de schouder van het slachtoffer, en toen dat niet lukte, het slachtoffer in het been stak. Dergelijke verregaande agressie kan onmogelijk gezien worden als het louter “van zich afhouden” van het slachtoffer.

Het oogmerk om te doden was aanwezig, oordeelde de rechtbank. Betrokkene hanteerde immers een groot mes tegen een ongewapend slachtoffer. Bovendien blijkt uit de verklaring van een ooggetuige dat betrokkene een eerste steekbeweging richtte naar de schouder van het slachtoffer, waarna hij in het been stak. Ook de aard van de verwondingen wijst op de intentie van betrokkene. Het slachtoffer had immers een grote, gapende en erg diepe snijwonde waarbij meerdere spieren en aders gelacereerd werden, de messteek doorboorde de jeansbroek van het slachtoffer en ging tot op het bot. Na het slachtoffer op dergelijke agressieve wijze te hebben neergestoken, wandelde betrokken koelbloedig weg en liet hij zijn slachtoffer bij wie er bloed uit het been spoot “zoals een schaap dat wordt geslacht”, voor dood achter.

De feiten zijn zeer ernstig, betrokkene gebruikte totaal buitensporig geweld. Hij gedroeg zich uitermate agressief en bracht met een mes ernstige verwondingen toe. Hij bood bovendien geen hulp, dat het slachtoffer overleefde is te danken aan omstaanders en aan de zorgen van de hulpdiensten. De houding van beklagde getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychische integriteit van het slachtoffer. Betrokkene moet beseffen dat dergelijke feiten niet getolereerd worden in onze samenleving.

Ook het Hof van Beroep te Antwerpen stelt in arrest dd. 19.06.2024 vast dat er met de nodige kracht moet zijn gestoken om dergelijke verwonding aan te brengen. Na de steekpartij blijft betrokkene koelbloedig en ontdeed hij zich van het mes [...]. Ook heeft zijn partner thuis zijn schoenengewassen om bloedsporten te verwijderen. [...] Dat het slachtoffer het mes in kwestie aanvankelijk zou hebben bijgehad kon niet blijken, noch dat hij betrokkene zou hebben staan opwachten het mes trachtte af te nemen.

Wel blijkt dat eens op de openbare weg het slachtoffer betrokkene duwde en betrokkene wenste dat hij stopte. Het hanteren van een groot mes, hetwelke een verwonding van 10 cm heeft veroorzaakt en waarbij tot op het bot gestoken werd staat geenszins in verhouding met het geven duwen door een dronken man, en waarbij betrokkene zich vooraf ervan vergewist had dat er geen vrienden van het slachtoffer meer aanwezig

waren om hem ter hulp te schieten. De ernst van de feiten wordt weerspiegeld in de strafmaat. Betrokkene kreeg een gevangenisstraf van 5 jaar opgelegd en een geldboete. Het Hof hield daarbij onder meer rekening met de omstandigheden, de aard, en de bijzondere ernst van het bezwezen verklaard feit: betrokkene reageerde op bijzonder gevaarlijke en bijzonder agressieve wijze, met een totaal gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van het slachtoffer; en met de zware gevolgen en de impact van de feiten op het slachtoffer. Uit een interview met betrokkene op 30.08.2024 blijkt dat betrokkene het volgende: "Er wordt evenals gekaderd dat DVZ dergelijke aanvragen kan weigeren obv een veroordeling –hetgeen niet in zijn voordeel spreekt. Daarop repliceert betrokkene dat hij na elke weigeringsbeslissing telkens opnieuw een aanvraag zal indienen zodat DVZ nooit zal kunnen overgaan tot een terugkeer. Hij verklaart zich absoluut niet akkoord met een terugkeer gelet de legale aanwezigheid van zijn partner en kinderen in België (cfr. infra). Hij stelt eveneens onschuldig in de gevangenis te zitten en lijkt hiermee te stellen dat DVZ zijn aanvraag niet zou mogen weigeren obv feiten van openbare orde. Hij verklaart dat bepaalde mensen het op hem en zijn gezin hebben gemunt teneinde hen uit elkaar te trekken. Van enig schuldinzicht is bijgevolg geen sprake". (eigen markering)

Op 29.03.2024 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf wegens drugsfeiten. Uit het dossier blijkt dat betrokkene daadwerkelijk werd veroordeeld, en van de feiten waarvoor hij op 06.01.2024 van zijn vrijheid werd benomen en op 07.01.2024 werd aangehouden door de onderzoeksrechter, aldus schuldig werd bevonden. Uit het aanhoudingsmandaat dd. 07.01.2024 blijkt dat er aanwijzingen bestonden dat betrokkene zich inliet met handel in drugs gelet op vaststellingen van verbalisanten betreffende durgshandel vanuit het pand waar betrokkene aanwezig was, en de verklaring van twee betrapte kopters dat zij in de ze woning van betrokkene heroïne van betrokkene hadden gekocht.

Deze heroïne werd ook door de politie aangetroffen bij de kopers. De aanhouding van betrokkene bleek volstrekt noodzakelijk. Er werd reeds in het aanhoudingsmandaat gewezen op het gevaar voor recidive, gelet op de ernst van de feiten voor zover bewezen – inmiddels is er een veroordeling – en waaruit een normvervagend karakter blijkt en die een winstgevend karakter hebben, en gelet hij op het ogenblik van de feiten drager was van een enkelband.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugsriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, *C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf*, 221/81, *Jurispr.* blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. I-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67)

Het lijkt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormt voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. Dat geldt des te meer voor harddrugs met een sterk verslavend effect, zoals heroïne. De handel in heroïne brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt.

Het is duidelijk dat betrokkene zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak. Dit blijkt tevens uit de steekpartij van amper een half jaar voordien (cfr. supra).

Het staat vast dat betrokkenen zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin, ten koste van de fysieke en psychische gezondheid van de gebruikers, wijzen op een gevaarlijke en asociale ingesteldheid, die de openbare veiligheid ernstig in het gedrang brengt. Ingevolge de ernst van de door hem gepleegde feiten kan geconcludeerd worden dat hij een ernstig gevaar kan betekenen voor de volksgezondheid evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het nietgeïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op de ernst van de feiten en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat betrokkene een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Het weigeren van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 is dan ook een noodzakelijke maatregel ter bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid en ter preventie van strafbare feiten.”

3.10. De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing op *quasi* automatische wijze wordt overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing, dat de motivering grotendeels wordt gevuld met verwijzingen naar de inhoud van de twee vonnissen van de correctionele rechtbank.

In zoverre de verzoekende partij met dit betoog zou menen dat enkel verwezen wordt naar vonnissen om te oordelen dat zij door haar gedrag een bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving kan zij niet worden gevolgd. Immers wordt niet enkel verwezen naar de vonnissen of de strafrechtelijke veroordelingen, doch wordt ook gewezen op de aard (poging doodslag, inbreuken op de wetgeving inzake drugs) en de ernst van de feiten – waar onder meer sprake is van een uitermate agressieve en totaal disproportionele reactie en buitensporig geweld –, naar de strafmaat, naar de ingesteldheid van de verzoekende partij die uit de gepleegde feiten blijkt, naar het gebrek aan schuldinzicht alsook naar de impact van de feiten op het slachtoffer (poging doodslag) en naar de maatschappelijke impact van de druggerelateerde feiten.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat enkel gemotiveerd wordt waarom zij geacht kan worden een ernstige bedreiging te vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving, doch niettegenstaande de bestreden beslissing proportioneel dient te zijn, aldus in overeenstemming met het evenredigheidsbeginsel, de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening hield met haar gezinsleven met haar partner en minderjarige kinderen en met het feit dat zij in België een leven heeft gesticht, kan zij niet gevolgd worden zoals blijkt uit punten 3.17. tot en met 3.21.

3.11. Gelet op de motieven weergegeven onder punt 3.9., kan de verzoekende partij niet ernstig betogen dat de verwerende partij zonder nader onderzoek tot het besluit komt dat haar het verblijf wordt geweigerd in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en dat gelet op haar gedrag haar verblijf ongewenst is.

Zoals blijkt uit wat volgt kan niet vastgesteld worden dat de verwerende partij is voorbij gegaan aan de interpretatie van de begrippen openbare orde en nationale veiligheid, zoals opgenomen in artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, of dat zij gelet op de (Unierechtelijke) interpretatie van deze begrippen een foutieve toepassing heeft gemaakt van voormelde bepaling, minstens toont de verzoekende partij dit met haar betoog niet aan.

Uit de in punt 3.9. weergegeven motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij is nagegaan of het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij een voldoende ernstige bedreiging vormt van een fundamenteel belang van de samenleving.

3.12. De verzoekende partij betoogt dat *in casu* de verwerende partij op geen enkel wijze rekening heeft gehouden met verschillende elementen die noodzakelijk in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van het beweerde gevaar voor de openbare orde, dat meer bepaald geen rekening werd gehouden met het feit dat zij thans haar straf uitzit en dat een gevangenisstraf er net op gericht is om de verzoekende partij ervan te weerhouden in de toekomst soortgelijke feiten te plegen, dat zij voorts, buiten de twee veroordelingen van 17 januari 2024 en 29 maart 2024, over geen enkel ander strafrechtelijk verleden beschikt, dat de verwerende partij er bovendien geen rekening mee houdt dat zij momenteel van haar vrijheid is beroofd, zodat moeilijk kan worden gesproken van een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde, dat daarenboven moet worden benadrukt dat zij sedert eind 2018 in België verblijft en gedurende deze periode steeds in België werkzaam is geweest, dat zelfs vanuit de gevangenis zij zich heeft aangemeld bij de VDAB om mogelijkheden tot werk te verkennen, dat tot slot dient gewezen te worden op het feit dat sedert oktober 2019, naast de economische banden, ook haar sociale banden in België gevestigd zijn en dat zij in België een gezin heeft gesticht met haar Roemeense echtgenote waarmee zij twee dochters heeft, die in België geboren zijn.

Waar de verzoekende partij betoogt dat een gevangenisstraf erop gericht is om de verzoekende partij ervan te weerhouden in de toekomst soortgelijke feiten te plegen, wijst de Raad erop dat een straf *“een leed is dat door de rechterlijke macht wordt opgelegd als een sanctie voor een misdrijf”* (HvC, 14 juli 1924, Pas., 1924, I, 473). De straffen uit het Strafwetboek dienen meerdere doelen, waaronder vergelding, het geven van uiting aan de maatschappelijke afkeuring ten aanzien van de overtreding van de strafwet, het bevorderen van probleemoplossing en herstel van de door het misdrijf berokkende schade en het bevorderen van de maatschappelijke integratie van de dader (zie I. AERTSEN, *“Strafdoelen en sancties: voorstellen van de commissie straftoemeting”* in D. VAN DAELE en I. VAN WELZENIS (eds.), *Actuele thema’s uit het strafrecht en de criminologie*, Leuven, Universitaire Pers, 2004, 21.). Bij de strafmaat houdt de correctionele rechter met meerdere factoren rekening (inz. de ernst van de feiten en het gerechtelijk verleden) (K. BEYENS, *Straffen als sociale praktijk. Een penologisch onderzoek naar straftoemeting*, Brussel, VUBPress, 2000, 37-38.). Na bepaling van de strafmaat volgt de (relatief autonome) fase van de strafuitvoering waarbij elke dader een persoonlijk parcours doorloopt. Het is daarbij belangrijk aan te stippen dat een dader einde straf de gevangenis kan en mag verlaten, en dit ongeacht het al dan niet bestaan van een risico op recidive. Strafrechtelijke sanctiëring en strafuitvoering garanderen derhalve niet dat de dader niet langer een gevaar voor de maatschappij vormt. De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met het feit dat zij haar straf uitzit.

Door louter te betogen dat zij voorts, buiten de twee veroordelingen van 17 januari 2024 en 29 maart 2024, over geen enkel ander strafrechtelijk verleden beschikt, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de in punt 3.9. weergegeven vaststellingen niet afdoende waren om tot het besluit te komen dat haar gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij reeds in Italië werd veroordeeld omwille van drugsfeiten – overweging die de verzoekende partij geenszins betwist – zodat zij bezwaarlijk kan voorhouden dat zij buiten de twee veroordelingen van 17 januari 2024 en 29 maart 2024, over geen enkel ander strafrechtelijk verleden beschikt.

Betreffende de stelling dat zij momenteel van haar vrijheid is beroofd, zodat moeilijk kan worden gesproken van een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet kan gevolgd worden. Uit het loutere feit dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van haar vrijheid is beroofd, blijkt op zich niet dat er geen sprake zou zijn van enig gevaar voor de openbare orde. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met het feit dat zij van haar vrijheid is beroofd. De verzoekende partij weerlegt geenszins de vaststellingen in de bestreden beslissing en de daaruit volgende conclusie dat gelet op de ernst van de feiten en haar persoonlijkheid er legitiem kan afgeleid worden dat zij een reële, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat het weigeren van het verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel is ter bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten.

De verzoekende partij wijst op haar verblijf in België sinds 2018 en het feit dat sedert oktober 2019 ook haar sociale banden in België gevestigd zijn doch verduidelijkt niet op welke wijze deze feiten een ander licht werpen op de beoordeling dat zij door haar gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, zodat zij niet aantoonbaar dat deze relevante elementen betroffen waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Waar zij er in dit licht op wijst dat zij gedurende haar verblijf, behoudens de periodes in detentie, werkzaam was in België, kan de Raad enkel vaststellen dat haar tewerkstelling er haar klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft misdrijven te plegen, zodat de verzoekende partij niet aantoonbaar dat haar tewerkstelling een ander licht zou kunnen werpen op de beoordeling dat zij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, minstens toont de verzoekende partij dit door louter te wijzen op deze tewerkstelling in het verleden niet aan. Zij maakt aldus opnieuw niet aannemelijk dat de verwerende partij bij haar beoordeling of het gedrag van de verzoekende partij een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Betreffende haar stelling dat zij dat zelfs vanuit de gevangenis zij zich heeft aangemeld bij de VDAB om mogelijkheden tot werk te verkennen, laat zij na concreet toe te lichten waarom de verwerende partij, door het loutere feit dat zij in de gevangenis aangemeld is bij de VDAB, niet langer zou kunnen oordelen dat zij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Hoe dan ook is het in haar eigen belang dat zij zich voorbeeldig gedraagt in de gevangenis, doch zulks houdt niet automatisch in dat zij veranderd is en geen gevaar meer zou zijn voor de openbare orde. De Raad wijst er in dit licht op dat zij ook in het verleden tewerkgesteld was, doch dit haar er niet van weerhouden heeft strafbare feiten te plegen.

Waar zij tot slot wijst op het feit, dat zij in België een gezin heeft gesticht met haar Roemeense echtgenote waarmee zij twee dochters heeft die in België geboren zijn, stelt de Raad vast dat de verwerende partij wel

degelijk dit element in ogenschouw heeft genomen – ook in het kader van het beoordelen of de verzoekende partij door haar gedrag een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde – doch hieromtrent terecht heeft vastgesteld dat de steekpartij plaatsvond op 29 mei 2023, dat op het moment van de feiten de verzoekende partij reeds een gezinsleven beleefde met haar partner en de kinderen, dat A. op 6 september 2023 werd geboren en de partner aldus op het moment van de feiten reeds meer dan zes maanden zwanger was, dat de verzoekende partij A. erkende op 19 maart 2024 en R. na een vonnis van 25 oktober 2021, dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat haar familiale en gezinssituatie heden wel een kentering in haar gedrag zou kunnen teweegbrengen, dat de verzoekende partij immers voorheen ook reeds ouder was van een minderjarig kind en de partner reeds zes maanden zwanger was op het ogenblik dat zij in drugs handelde terwijl zij onder elektronisch toezicht stond, dat zij dit toegekend kreeg van 12 oktober 2023 tot 6 januari 2024 en van 10 april 2024 tot 5 juli 2024, doch dat zij in plaats van de kans te grijpen om tijd door te brengen met haar gezin op een waardevolle manier, zij er jammer genoeg duidelijk andere activiteiten op nahield en zij klaarblijkelijk drugs vanuit de gezinswoning dealde, dat op het moment van de strafrechtelijke feiten in België en de veroordelingen dientengevolge de verzoekende partij dus reeds een gezinsleven met haar partner en kind(eren) op het grondgebied beleefde, dewelke haar niet hebben weerhouden deze feiten te plegen. Door louter opnieuw te wijzen op een gezinsleven met haar partner en minderjarige kinderen, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde pertinente overwegingen.

3.13. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze heeft geoordeeld dat zij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving.

3.14. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad merkt op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op verwijderingsbeslissingen en dat de thans bestreden beslissing een weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, zodat de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aangevoerd worden.

Met haar betoog dat hoewel de bestreden beslissing geen expliciete verwijderingsmaatregel inhoudt, zij in de praktijk tot gevolg heeft dat zij het land zou moeten verlaten na het uitzitten van haar straf, dat het dan ook een verblijfsbeperkende maatregel betreft die allesbehalve in het belang van de kinderen is aangezien hun privé- en gezinsleven daardoor aanzienlijk wordt aangetast, werpt de verzoekende partij geen ander licht op voormelde vaststelling.

Bovendien stelt de Raad vast dat het belang van het kind hoe dan ook een essentiële overweging vormt die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM, in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), §§ 135-136).

3.15. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.16. De verzoekende partij wijst op een gezinsleven met haar partner, mevrouw P., en hun minderjarige kinderen.

3.17. De verzoekende partij betoogt dat zij sedert 2019 een duurzame en affectieve relatie heeft met mevrouw P. met wie zij sedert 24 december 2024 tevens gehuwd is, dat zij twee gemeenschappelijke minderjarige kinderen hebben, dewelke in België geboren zijn, waardoor de bestreden beslissing aan het recht op een gezinsleven raakt.

Het wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat zij één gezin vormt met mevrouw P.A.-C. en hun gemeenschappelijke kinderen en dat het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner en hun minderjarige kinderen beschermingswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het familie- en gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner en hun minderjarige kinderen in overweging heeft genomen en is overgegaan tot een belangenafweging.

3.18. *In casu* betreft het een situatie van eerste toelating.

In een situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM echter dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM – er is geen sprake van een inmenging zodat het betoog van de verzoekende partij die daarop betrekking heeft niet dienstig is – maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt

uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM verder dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en/of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 23 oktober 2018, nr. 25593/14, Assem Hassan Ali/Denemarken).

3.19. Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet weerlegt of ontkracht dat zij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij vervolgens de redenen van openbare orde en de gezinsbelangen van de verzoekende partij (in relatie tot haar partner en hun minderjarige kinderen) concreet tegen elkaar heeft afgewogen, met name als volgt:

“Overeenkomstig art. 43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat zijn gezinsleven betreft, betrokkene onderhoudt een relatie met P.A.-C. (...) en de twee dochters P.R. (...) en A. (...), dewelke betrokkene heeft erkend. Op het moment van de feiten beleefde hij reeds een gezinsleven met mevrouw en de twee kinderen. A. (...) werd op 06.09.2023 werd geboren. De steekpartij vond plaats op 29.05.2023, mevrouw was op dat moment dus reeds meer dan zes maanden zwanger van betrokkenes kind. A. (...) werd door betrokkene erkend op 19.03.2024, R. (...) werd erkend na vonnis dd. 25.10.2021. Er kan bezwaarlijk aangenomen worden dat zijn familiale en gezinssituatie heden wel een kentering in betrokkenes gedrag zou kunnen teweegbrengen, betrokkene was immers voorheen ook reeds ouder van een minderjarig kind op het grondgebied en, zoals reeds aangehaald, was mevrouw reeds 6 maanden zwanger van zijn tweede kind op het moment van het handelen in drugs terwijl hij nota bene onder elektronisch toezicht stond. Betrokkene kreeg elektronisch toezicht toegekend van 12.10.2023 tot 06.01.2024 en van 10.04.2024 tot 05.07.2024. In plaats van de kans te grijpen om tijd door te brengen met zijn gezin op een waardevolle manier, hield hij er jammer genoeg duidelijk andere activiteiten op nahield en dealde hij klaarblijkelijk drugs vanuit de gezinswoning. Ook eerder voor zijn komst naar België werd betrokkene reeds in Italië veroordeeld omwille van drugsfeiten. Het is heden dan ook duidelijk betrokkene zijn criminele verleden niet de rug heeft toegekeerd en kiest voor snel geldgewin. Hoe dan ook, op moment van de strafrechtelijke feiten in België en de veroordelingen dientengevolge beleefde betrokkene dus reeds een gezinsleven met zijn partner en kind(eren) op het grondgebied, dewelke hem niet hebben weerhouden strafrechtelijke feiten te plegen. Het gegeven dat betrokkene niet wordt toegelaten tot verblijf, betekent echter niet noodzakelijk het einde van zijn gezinsleven. Het is niet omdat zijn echtgenote hier verblijfsrecht geniet, en ook zijn kinderen hier verblijfsgerechtigd zijn, dat zij er niet voor zouden kunnen kiezen om zich bij betrokkene te voegen in een

land waar betrokkene de kans zou hebben het gezinsleven met mevrouw en hun kinderen in fysieke nabijheid verder te zetten, bijvoorbeeld Roemenië waar mevrouw en de kinderen de nationaliteit van dragen, of elders waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. De gezamenlijke vestiging is sowieso onderbroken geweest, betrokkene was immers meerdere keren in detentie, meer bepaald van 30.05.2023 tot 12.10.2023, van 06.01.2024 tot 10.04.2024 en sinds 05.07.2024 tot op heden (cfr. opsluitingsfiche in dossier). Het gezin en de kinderen in het bijzonder, zijn het inmiddels dus gewend dat hun vader niet dagelijks fysiek aanwezig is. De kinderen wonen, samen met hun stiefbroertje, telkenmale in die periodes en tot op heden uitsluitend bij de moeder. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van het gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en evenmin blijkt dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden van zodra meneer zou vrijkomen. De kinderen zijn nog voldoende jong om zich mits goede omkadering en ondersteuning van de ouders te kunnen aanpassen in het land waar men zou kiezen te verblijven. Het oudste kind in het gezin is bovendien in 2015 geboren, daar waar mevrouw pas sinds februari 2019 in het Rijk verblijft. Uit niets kan blijken dat het kind niet terug de draad zou kunnen oppikken in het land van herkomst, zolang aan de eenheid van het gezin zoals het er heden uitziet niet wordt geraakt. Tot slot voor wat de kinderen in het gezin betreft, blijkt uit het dossier dat zowel betrokkene als de moeder van referentiepersoon het Nederlands niet goed machtig zijn, het is dan ook niet uitgesloten dat de kinderen het Arabisch of Roemeens reeds (nog) machtig zijn of er op zijn minst notie van hebben. Voor wat mevr. PANAITIANU betreft, zij is Roemeense. Indien gezinsleden met een verschillende nationaliteit met elkaar willen samenwonen, dan zal steeds minstens één partner niet kunnen verblijven in het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Voor zover betrokkene en mevrouw er voor zouden kiezen om hun relatie in elkaars fysieke nabijheid te willen verderzetten, kan gesteld worden dat het niet onredelijk voorkomt dat er desgevallend nog voldoende verbondenheid is van mevrouw uit met het land waar zij de nationaliteit van draagt, het zelfde geldt voor meneer. Er blijken immers, op een nicht en twee neven na geen familieleden in het Rijk te verblijven, er zijn zodoende geen tegenindicaties terug te vinden. Hoe dan ook, onderhavige beslissing heeft enkel betrokkene op betrokkene zelf. Indien dus wordt beslist om betrokkene niet te vervoegen, kunnen zij contacten onderhouden middels moderne communicatiemiddelen en bezoeken – zoals zij vermoedelijk ook tijdens de detentieperiodes contacten onderhouden. Eventuele contacten van op afstand kunnen dus desgevallend verdergezet kunnen worden en de impact van huidige beslissing dan ook gering is voor de kinderen. Het zal zeker aanpassingen vergen, en uiteraard zijn dergelijke contacten voor het kleinste kindje niet evident. Echter kan blijken dat betrokkene zichzelf en zijn kinderen nu reeds in dergelijke situatie heeft gewerkt en hij nu reeds fysiek niet aanwezig kan zijn bij zijn kinderen gelet op zijn huidige detentie. Huidige beslissing is louter het gevolg van betrokkenes persoonlijke gedragingen. Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het gevaar dat betrokkene vormt voor de nationale veiligheid is superieur aan de gezinsbelangen die betrokkene kan doen gelden. Hoe dan ook, deze beslissing heeft enkel betrekking op meneer zelf. Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.”

Gelet op deze motieven kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij absoluut geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij in België een gezin heeft gesticht en twee minderjarige kinderen heeft, waarmee zij steeds in nauw contact is gebleven, hetgeen blijkt uit de bezoekgeschiedenis in de gevangenis, terwijl deze stukken nochtans aan de verwerende partij werden meegedeeld. De verzoekende partij betoogt dat haar echtgenote samen met haar twee kinderen woonachtig is zijn in Deurne, dat haar echtgenote de Roemeense nationaliteit heeft en dat haar kinderen een langdurig verblijfsrecht hebben in België waardoor hun economische en sociale belangen reeds geruime tijd in België gevestigd zijn, dat de beide kinderen in België geboren zijn en steeds in België hebben gewoond, zodat zij geen banden hebben met Roemenië of Tunesië. De Raad herhaalt dat het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in België niet wordt betwist. Ook kan erop gewezen worden dat de verwerende partij uitdrukkelijk gewezen heeft op de Roemeense nationaliteit van haar echtgenote en het feit dat zij en de minderjarige kinderen hier verblijfsrecht genieten. Er wordt in de bestreden beslissing ook niet betwist dat de beide kinderen in België geboren zijn en steeds in België hebben gewoond.

Het komt de verzoekende partij toe met concrete argumenten aan te tonen dat de gedane beoordeling en belangenafweging niet op zorgvuldige en redelijke wijze zijn gebeurd.

3.20. De verzoekende partij betoogt, betreffende de stelling dat niet blijkt dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden van zodra zij zou vrijkomen, dat dit niet kan worden bijgetreden daar de verwerende partij geheel onterecht stelt dat de kinderen nog voldoende jong zijn om zich, mits goede omkadering en ondersteuning van de ouders, te kunnen aanpassen in het land waar men zou kiezen te verblijven. Door louter te betogen dat deze stelling onterecht is, toont de verzoekende partij dit geenszins aan. De Raad acht deze overweging niet kennelijk onredelijk, noch strijdig met artikel 8 van het EVRM en/of

het hoger belang van het kind, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Zij toont dit evenmin aan door louter te stellen dat aldus de verwerende partij het gepast acht dat, ten gevolge van een verblijfsbeperkende maatregel in haar hoofde, twee minderjarige kinderen en hun moeder, allen Unieburgers en inmiddels volledig geïntegreerd in België, het Rijk zouden moeten verlaten om zich in een ander land te vestigen, met alle daaraan verbonden moeilijkheden, dat de kinderen bovendien in België geboren zijn, steeds in België hebben gewoond en hierdoor geen enkele binding met Roemenië of Tunesië hebben. De verzoekende partij beperkt zich tot een vaag en algemeen betoog, doch verduidelijkt geenszins welke moeilijkheden de jonge kinderen zouden ervaren bij het zich hervestigen in een ander land, noch verduidelijkt zij om welke redenen de jonge kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen aan het leven in een ander land. Door te wijzen op het feit dat de kinderen in België geboren zijn en er steeds hebben gewoond, een element dat niet wordt betwist in de bestreden beslissing, toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze deze feiten kunnen aantonen dat de minderjarige kinderen zich niet zouden kunnen aanpassen in een ander land, of dermate moeilijkheden hiertoe zouden hebben dat een hervestiging in een ander land, met hun ouders, in zou gaan tegen hun belangen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met het hoger belang van de kinderen, die in België geboren zijn en steeds in België hebben gewoond en hierdoor geen binding hebben met Roemenië of Tunesië, dat om deze redenen de motivering van de verwerende partij niet kan worden bijgetreden waar gesteld wordt dat er geen elementen voorliggen waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken die de voortzetting van het gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in het land van herkomst of elders en dat evenmin zou blijken dat het gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden van zodra zij zou vrijkomen, kan zij niet gevolgd worden. In de bestreden beslissing wordt geenszins betwist dat de gemeenschappelijke minderjarige kinderen van de verzoekende partij en haar echtgenote in België geboren zijn en hier steeds hebben gewoond. Echter wordt betreffende de banden met Tunesië of Roemenië gemotiveerd dat uit het dossier blijkt dat zowel de verzoekende partij als mevrouw het Nederlands niet goed machtig zijn, dat het dan ook niet uitgesloten is dat de kinderen het Arabisch of Roemeens reeds (nog) machtig zijn of er op zijn minst notie van hebben, dat mevrouw P. Roemeens is alsook dat de kinderen voldoende jong zijn om zich mits een goede omkadering en ondersteuning van hun ouders aan te passen in het land waar men kiest te verblijven. Uit deze motieven blijkt afdoende dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen die in België geboren zijn en hier steeds hebben gewoond.

Waar zij er nog op wijst dat ook de sociale en economische belangen van haar echtgenote in België gevestigd zijn, aangezien zij hier is tewerkgesteld, en zij bovendien financieel voor haar instaat tijdens haar verblijf in de gevangenis door haar regelmatig geld over te maken, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat haar echtgenote in België haar sociale en economische belangen heeft. Echter wordt, in het kader van de mogelijkheid het gezinsleven verder te zetten in het herkomstland van de verzoekende partij of elders, gemotiveerd dat er thans geen elementen worden voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen zouden blijken voor het voortzetten van het gezinsleven elders, dat de echtgenote pas sinds februari 2019 in het Rijk verblijft, dat zij Roemeense is, dat indien gezinsleden met verschillende nationaliteit met elkaar willen samenwonen, steeds minstens één partner niet zal kunnen verblijven in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, dat voor zover zij ervoor zouden kiezen om hun relatie in elkaars fysieke aanwezigheid te willen verderzetten, het niet onredelijk is te stellen dat mevrouw nog voldoende verbondenheid heeft met haar land waarvan zij de nationaliteit draagt. Door louter te stellen dat ook de sociale en economische belangen van haar echtgenote in België gevestigd zijn, aangezien zij hier is tewerkgesteld, en zij bovendien financieel voor haar instaat tijdens haar verblijf in de gevangenis door haar regelmatig geld over te maken, toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat er wel degelijk hinderpalen zijn om het gezinsleven elders verder te zetten. Zij toont niet aan dat haar echtgenote omwille van sociale en economische belangen België niet zou kunnen verlaten. Zij toont niet aan dat haar echtgenote geen tewerkstelling zou kunnen bekomen elders.

Voorts wordt in de bestreden beslissing, daar deze enkel betrekking heeft op de verzoekende partij, ook gewezen op de mogelijkheid dat de echtgenote en de minderjarige kinderen de verzoekende partij niet vervoegen. In dit licht wordt erop gewezen dat de gezamenlijke vestiging reeds verbroken is geweest, dat de verzoekende partij meerdere keren in detentie verbleef, meer bepaald van 30 mei tot 12 oktober 2023, van 6 januari tot 10 april 2024 en sinds 5 juli 2024 tot heden, dat het gezin en de kinderen in het bijzonder inmiddels dus gewend zijn dat hun vader niet dagelijks fysiek aanwezig is, dat de kinderen, samen met hun stiefbroertje, telkenmale in die periodes en tot op heden uitsluitend bij de moeder wonen, dat indien zij beslissen de verzoekende partij niet te vervoegen, zij contacten kunnen onderhouden via moderne communicatiemiddelen en bezoeken, zoals zij vermoedelijk ook tijdens de detentieperiodes contacten onderhouden, dat eventuele contacten op afstand dus desgevallend verdergezet kunnen worden en de impact van de huidige beslissing dan ook gering is voor de kinderen, dat het zeker aanpassingen zal vergen en dergelijke contacten uiteraard voor het kleinste kind niet evident zijn, dat echter kan blijken dat de verzoekende partij zichzelf en haar kinderen nu reeds in een dergelijke situatie heeft gewerkt en zij nu reeds fysiek niet aanwezig kan zijn bij de kinderen gelet op haar huidige detentie.

Door louter te betogen dat een terugkeer naar haar herkomstland erop zou neerkomen dat de band tussen haar en haar minderjarige kinderen geheel zou worden aangetast, te meer gelet op het feit dat het *in casu* om zeer jonge kinderen gaat, en door louter erop te wijzen dat ook de verwerende partij heeft erkend dat het zeker aanpassingen zal vergen en dat dergelijke contacten op afstand voor het kleinste kind niet evident zijn, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde motieven. De Raad benadrukt, zoals aangeven in de bestreden beslissing, dat ook heden het gezinsleven wordt ingevuld door middel van contacten die plaatsvinden door bezoeken aan de verzoekende partij (in de gevangenis) en contacten op afstand, zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing ingaat tegen het hoger belang van de kinderen.

Door louter erop te wijzen dat zij heden haar belangrijkste band heeft met België daar ook haar gezin in België woonachtig is, werpt de verzoekende partij geen ander licht op de belangenafweging betreffende haar gezinsleven.

3.21. De verzoekende partij wijst ook nog op het feit dat zij sedert eind 2018 in België een leven heeft gesticht, waardoor haar sociale belangen in België gevestigd zijn. Zij betoogt dat de vrijwaring van haar rechten van naderbij moeten onderzocht worden aangezien zij in onze samenleving sedert 2018 een leven heeft opgebouwd, dat het verblijf van een persoon in een bepaald land deel uitmaakt van het privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt dat sociale en economische banden met België niet mogen worden doorgeknipt, dat een terugkeer naar haar land van herkomst zou ingaan tegen haar recht op een privéleven en aldus een breuk zou inhouden op artikel 8 van het EVRM.

Door louter te betogen dat zij sinds eind 2018 een leven in België heeft opgebouwd, waar ook haar gezin zich bevindt, en zij alhier sociale en economische banden heeft opgebouwd, maakt de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven niet aannemelijk. Bovendien weerlegt, noch ontkracht zij hiermee de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat haar banden met België niet kunnen opwegen tegen de banden met Tunesië, waar zij is geboren en opgegroeid, 32 jaar heeft gewoond, heeft gewerkt en waarvan zij de nationaliteit draagt, dat zij de jaren dat zij illegaal in het Rijk verbleef reeds enkele correctionele veroordelingen heeft opgelopen wegens ernstige inbreuken op de openbare orde, dat dan ook bezwaarlijk kan worden gesteld dat zij sociaal, cultureel of economisch zou geïntegreerd zijn in het Rijk in die mate dat dit onderhavige beslissing zou kunnen verhinderen, dat zij vriendenrelaties zou hebben opgebouwd doch niet duidelijk is of dat vrienden zijn die eveneens linken hebben met het criminele milieu, dat vriendenrelaties hoe dan ook vanop afstand kunnen onderhouden worden en niet kunnen doorwegen op het al dan niet nemen van de bestreden beslissing, dat integratie immers impliceert dat men de Belgische reglementering respecteert en zich onthoudt van het plegen van strafbare feiten, dat haar tewerkstelling niet kan getuigen van een dermate economische integratie dat ze het nemen van de bestreden beslissing zou kunnen verhinderen en dat zij nog voldoende jong is om haar leven in het land van herkomst terug op te pikken.

3.22. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.22. De verzoekende partij betoogt nog dat zij op geen enkel ogenblik ten laste viel van de openbare overheden, doch verduidelijkt niet op welke wijze dit element – indien dit al zou kunnen worden aangenomen – een ander licht kan werpen op de bestreden beslissing, derwijze de verwerende partij gehouden was er rekening mee te houden.

3.23. Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat geen afweging werd gemaakt tussen de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en de beslissing tot weigering van het verblijf en dat de verwerende partij dan ook op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld, noch dat de belangenafweging niet in het voordeel van de staat kan uitkomen, noch dat de overheid hier haar beoordelingsbevoegdheid is te buiten gegaan met het nemen van een zeer disproportionele beslissing.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de bestreden beslissing, die een maatregel gegrond op een gevaar voor de openbare orde inhoudt, niet gerechtvaardigd is.

3.24. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante gegevens geen rekening heeft gehouden, minstens toont zij niet aan met welke relevante gegevens de verwerende partij te onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel.

Een schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur wordt ook niet aangetoond.

3.25. De middelen zijn, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER